

24.06x31.36	1	עמוד 17	ישראל היום! - כותרת	20/12/2023	88636709-7
בית חולים לוינסטיין - 2119					

"נפרדתי כבר מהמשפחה, ובסוף ניצלתי"

סמ"ר (מיל') עמית צ'רצ'יס (21), לוחם בסיירת הנח"ל שנפצע קשה ב־7.10, חוזר לחיים ● על הקרב: "עשינו את הכי טוב שאנחנו יכולים" ● על הפציעה: "בקרוב אלך על הרגליים" ● ראיון

צ'רצ'יס בשיקום בבית לוינסטיין צילום: יהושע יוסף

בתיחן אפשטיין אליאס

היינו שם. נלחמנו במחבלים כדי להגן על היישובים, על הפצועים שאיתנו ועל המתים, שלא ייחטפו לעזה. אפילו כבר הקלטתי הודעת פרידה מהמשפחה בטלפון, מתוך ידיעה שאולי לא אחיה שם. אבל ניצתי, ואני באן כדי לספר שהיינו שם".

סמ"ר (מיל') עמית צ'רצ'יס (21), לוחם לשעבר בסיירת הנח"ל שנפצע קשה מרסיסים בקרבות בשבת השחורה, מתחיל לאט לאט לחזור לחיים. הוא היה שם בגבול הדרום יחד עם חבריו לפלוגה, וספג פגיעות קשות כשנלחם. חודשיים אחרי, הוא הספיק להשתחרר מהציבא ולצבור פז"מ באשפוץ יום בבית לוינסטיין. חודשיים אחרי, עמית כמעט עומד על רגליו. "בכל ההלוויות של החברים שלי שנהרגו ב־7 באוקטובר הייתי על כיסא גלגלים", עמית מניע את רגלו באי־נוחות. "ל־30 כבר הגעתי על קביים. לאזכרה לציון יום השנה למותם אני אגיע על הרגליים".

הראיון לא קל לו, אבל לעמית חשוב שיידעו שחיילי הסיירת לחמו בשטח והרפו כמה מחבלים שיכלו, כדי להגן על היישובים ועל האזרחים. "עשינו את הכי טוב שאנחנו יכולים, ואני רוצה להאמין שהצלחנו לעשות משהו", הוא חוזר ואומר. הוא היה שם, בשבת השחורה, באזור מוצב סופה. שהה שם עם הפלוגה כחודש שבו למדו את הקו. "סביב 6:30 ישבנו על ספסל ליד ההאמר, ואחד החברים אמר שהוא מזהה משהו עף באוויר", הוא נזכר. "אנחנו מסתכלים למ"עלה ושומעים פיצוץ וצבע אדום".

"הסתערנו על המחבלים"

המבט בעיניו הבהירות מרצד מצד לצד. בשטף דיבור, במהירות, הוא מספר איך הוא וחבריו רצו אל המיגונות הסמוכה, כשמסביב נוחתים פצמ"דים ורקטות. נזכר איך כתב לאמא שלו שהוא במיגונות והוא בסדר. כי פעם הרי חשבו שהרע מכל הוא שלא יהיה לך מיגון באזעקות.

"אחרי כמה רגעים אנחנו מתחילים לשמוע בקשר שיש חדירות של מחבלים, ואנחנו עם נשקים דרוכים. אני זוכר את הבוק האש של פיצוץ פצמ"ד בתוך המיגונות, ואת הרסיסים שעפו קרוב אלינו לכניסה. באותו אירוע עדיין

"אני זוכר את הבזק האש ואת פיצוץ הפצמ"ר". צ'רצ'יס לפני הפציעה

"שמענו לידנו מחבלים. הם עברו אותנו, והתלבטנו אם להסתער עליהם ולחשוף את מיקומנו, או לירות מתוך המיגונות. בחרנו לירות מבפנים וחיסלנו כחמישה מחבלים"

מנהלים לחימה בערך 40 דקות, עד שהמפק"צ, סגן אייל קליין ז"ל, מקבל כדור בצלעות ונופל. הוא מספיק להגיד כמה מילים בקשר, ואז יש פיצוץ גדול. אייל נהרג מאוחר יותר. "אני מוצא את עצמי על הרצפה, בלי תחור" שה ברגליים, לא מצליח להזיז אותן. שני לוחמים לירי צועקים שגם הם פצועים. אנחנו מנסים לקבל תגבורת או פינוי ולא מצליחים. לאט לאט אני מתחיל לאבד את ההכרה".

העזרה לא מגיעה

בסביבות 9 בבוקר, כשרוב החיילים פצועים, הפינוי עדיין לא מגיע. מתוך כאב עמית לוקח את הטלפון ומקליט הודעת פרידה ממשפחתו. עד לאותו הרגע הוא לא מספר לאף אחד שהוא פצוע. לא עונה לטלפונים של אמא המוראגת או של החברים. עונה רק לחבר אחד קרוב, מספר לו שהוא נפצע ומבקש שלא יספר על כך. ובינתיים ממתין לעזרה.

"אני סובל, אבל אנחנו כל הזמן דרוכים, שומרים שלא יגיעו עוד מחבלים, שלא יחד" טפו לנו פצועים או הרוגים. חבר נוסף, סמ"ר אור מזרחי, נהרג בקרב. רק בסביבות 2 בצהריים אומרים לנו שמגיע מסוק לחלץ אותנו.

אני מנסה לקום, ומאבד את ההכרה לסירוגין. שומע צעקות, לא רואה כלום בעיניים, אבל יודע שלוקחים אותי באלונקה למסוק". כשעמית מגיע לשיבא הוא עדיין לא מת"קשר להוריו. אבא שלו היה בטוול בחו"ל עם אחת מאחיותיו, וניסה לחזור. אמו היתה בבית עם אחותו, ועמית שהיה ללא טלפון לא היה מסוגל להתקשר אליה. כשהגיע לשיבא, זיהה את אחת האחיות שטיפלה בו כחברת קיבוץ רמת הכובש שבו הוא מתגורר. "ביקשתי ממנה שתודיע לאמא שלי. הצלחתי להגיד לה שלום בטלפון, והועברתי לטיפול".

8 רסיסים נותרו ברגליים

עמית איבד כמויות גדולות של דם, וספג רסיסים בירך, בישבן ובשוק. ביחד, הוא מחייך בגאווה לוחמים, יש לו שמונה רסיסים שעדיין נותרו ברגליו. בשיבא הוא קיבל עירווי דם, והיה מאושפז במחלקה הכירורגית חמישה ימים. כיום הוא במרכז הרפואי לשיקום לוינסטיין. הגיע לכאן ככיסא גלגלים, עבר לקביים, והיום הוא כמעט הולך לבד.

"עמית בעל מוטיבציה גבוהה לשיקום, סובל מכאבים כתוצאה מהפציעה אבל אינו מתלונן כלל", אומרת ד"ר אירנה צווקר־לזר, מנהלת היחידה לאשפוז יום בבית לוינסטיין. שלוש פעמים בשבוע הוא מגיע לטיפולים בבית לוינסטיין, מכיר תודה לכל מי שמסייע לשיקום שלו. ב־23.11, חודש וחצי לאחר הפציעה, השתחרר מהצבא בתום שירות מלא. את החוגר עדיין לא גזר, כיוון שנשאר עם שאר חפצי הפצועים וההרוגים במוצב. עמית כלל לא בטוח שהוא מוכן עדיין לקבל את החפצים משם. "היה לי מעיל ששמתי מתחת לפצע כדי לספוג את הדרימום. בני משפחה של חיילים מצאו אותו. אז יש לי כבר מזכרת שאני לא באמת יודע מה לעשות איתה".

סיירת הנח"ל ספגה אבירות רבות במהלך הלחימה. 18 לוחמים נהרגו בשבת השחורה, כולל המח"ט, אל"מ יהונתן שטיינברג ז"ל. עמית מתגעגע לחבריו שנהרגו, יודע שהם לחמו עד הרגע האחרון. את הודעת הפרידה שהשאיר עדיין לא שמע. "אבל גם לא מחקתי אותה", הוא אומר בקול שקט. "אני מניח שעוד ארצה לשמוע אותה, אבל אני עדיין לא מוכן לזה. קשה לי מדי. אני מתמקד בשיקום כדי לצאת מכאן בקלות על הרגליים".